

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 472

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 iunie 2005

SUMAR

	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 201 din 14 aprilie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 6 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, ale Legii nr. 85/1992, în integralitate, precum și ale Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de			
		locuințe construite din fondurile statului către populație.....	1-3
		ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
	90.	— Ordin pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind soluționarea de către Consiliul Concurenței a plângerilor referitoare la prevederile art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare	4-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 201

din 14 aprilie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 6 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, ale Legii nr. 85/1992, în integralitate, precum și ale Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 6 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, ale Legii nr. 85/1992, în integralitate, precum și ale Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Iași în Dosarul nr. 13.075/2003 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 13.075/2003, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, ale Legii nr. 85/1992, în integralitate, precum și ale Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Iași.

În motivarea excepției se susține că prevederile legale criticate contravin art. 44 alin. (2), art. 45 și 53 din Constituție, precum și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportat la art. 20 din Constituție. Autorul excepției consideră, în esență, că aceste texte constituționale sunt încălcate, întrucât societățile comerciale proprietare ale locuințelor construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat sunt obligate să le vândă unor persoane care nu mai au nici o legătură cu activitatea unității, chiar dacă locuințele în cauză au fost construite tocmai cu destinația de a fi locuite de către salariați. Autorul excepției este nemulțumit și de faptul că, prin acordarea priorității unui ofertant pentru atribuirea locuințelor construite din fondurile unității la un preț mult mai mic decât cel ce s-ar obține în baza cererii și ofertei de pe piață, se încalcă dreptul de proprietate al Societății Comerciale „Avicola” — S.A. Iași.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, ea fiind de altfel soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 278/2003, în sensul respingerii acesteia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 reprezintă o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. De asemenea, arată că, în cazul privatizării unităților din ale căror fonduri au fost construite locuințele, obligația de vânzare către chiriași este o obligație *in rem* și nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială. Faptul că în aceste cazuri autoarea excepției critică prețul de vânzare al locuințelor, stabilit în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990, nu privește constituționalitatea textului criticat, fiind o problemă de opțiune legislativă. În sensul celor arătate este invocată jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale, care a constatat că aceste prevederi

nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, întrucât, potrivit alin. (1) teza a doua din acest articol, *conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*. Cu privire la critica de neconstituționalitate față de art. 53 din Constituție, arată, de asemenea, că, în jurisprudența sa în materie, Curtea a statuat că limitarea legală a exercitării dreptului de proprietate este conformă cu dispozițiile constituționale invocate, fiind justificată din punct de vedere social și moral. Și, în fine, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate față de art. 45 din Constituție, arată că acest text constituțional nu este incident în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie art. 7 alin. 1, 4 și 6 din Legea nr. 85/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, Legea nr. 85/1992, în integralitate, precum și Decretul-lege nr. 61/1990, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990.

Textul art. 7 alin. 1, 4 și 6 are următoarea redactare: *„Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi. [...]*

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992 [...]

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.“

Textele constituționale considerate de autorul excepției a fi încălcate sunt cele ale art. 44 alin. (2), ale art. 45 și 53, care au următorul conținut:

— Art. 44 alin. (2): *„Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală“;*

— Art. 45: „Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate.”;

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

De asemenea, autorul excepției a invocat și încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi care au următorul cuprins:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

Cu privire la excepția ridicată, Curtea constată că atât prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992, cât și legea în integralitatea ei, precum și Decretul-lege nr. 61/1990 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la unele dintre textele constituționale invocate și în cauza de față.

Astfel, prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000, Decizia nr. 164 din 22 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001, Decizia nr. 278 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Decizia

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 6 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, ale Legii nr. 85/1992 în integralitate, precum și ale Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. Iași în Dosarul nr. 13.075/2003 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

nr. 104 din 9 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 16 aprilie 2004, și Decizia nr. 223 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 14 iunie 2004, Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate privind aceste dispoziții.

În aceste decizii Curtea a statuat că prin Legea nr. 85/1992 a fost consacrată „o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, deci în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a Decretului-lege nr. 61/1990, Curtea observă că de fapt autorul excepției nu critică obligativitatea înstrăinării locuințelor, ci prețul de vânzare al acestora. Or, aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci una de opțiune legislativă. Legiuitorul a înțeles să stabilească prețul de vânzare într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor, în cazul unui preț ridicat dreptul acestora devenind iluzoriu.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 45 din Constituție, text care garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică și libera inițiativă, Curtea constată că nu este incident în cauză.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

ORDIN

pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind soluționarea de către Consiliul Concurenței a plângerilor referitoare la prevederile art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare

În baza:

- Decretului nr. 57/2004 pentru numirea membrilor Plenului Consiliului Concurenței;
- prevederilor art. 21 alin. (4) lit. f), ale art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere avizul favorabil al Consiliului Legislativ,

președintele Consiliului Concurenței emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în plenul Consiliului Concurenței, se pun în aplicare Instrucțiunile privind soluționarea de către Consiliul Concurenței a plângerilor referitoare la prevederile art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin și instrucțiunile menționate la art. 1 vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Concurenței,
Mihai Berinde

București, 24 mai 2005.
Nr. 90.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

privind soluționarea de către Consiliul Concurenței a plângerilor referitoare la prevederile art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare

I. Introducere

1. Consiliul Concurenței dorește să încurajeze cetățenii și agenții economici să i se adreseze, ca autoritate publică abilitată, pentru a sesiza posibilele încălcări ale regulilor de concurență.

La nivelul Consiliului Concurenței există două modalități pentru a realiza acest lucru, una dintre acestea fiind înregistrarea unei plângeri conform art. 2 alin. (2) din Regulamentul pentru aplicarea prevederilor art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, privind practicile anticoncurențiale în cazul plângerilor¹⁾, denumit în continuare *regulament*. În conformitate cu art. 3 alin. (2) din regulament, aceste plângeri trebuie să îndeplinească anumite cerințe.

2. Cealaltă modalitate o reprezintă furnizarea de informații Consiliului Concurenței referitoare la piață, fără a fi necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute pentru plângeri, așa cum prevede art. 3 alin. (2) din regulament. Aceste informații pot constitui puncte de pornire pentru declanșarea unor investigații de către Consiliul Concurenței.

II. Diferite posibilități pentru înaintarea plângerilor care indică posibile încălcări ale art. 5 sau 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare

3. În timp ce instanțele judecătorești, pe baza principiului apărării drepturilor indivizilor, sunt abilitate și sunt obligate să judece toate cauzele deduse judecății lor,

Consiliul Concurenței nu poate investiga toate plângerile, fiind obligat să își stabilească prioritățile în ceea ce privește această activitate. Consiliul Concurenței, abilitat cu asigurarea aplicării principiilor prevăzute la art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*, și responsabil de definirea și punerea în aplicare a politicii concurențiale la nivel național, pentru a realiza această sarcină în mod eficient, este abilitat să stabilească diferite grade de prioritate în investigarea plângerilor cu care este sesizat.

4. Potrivit prezentelor instrucțiuni, Consiliul Concurenței urmărește să își concentreze resursele sale pe următoarele direcții:

a) aplicarea regulilor de concurență în cazurile care sunt în mod clar de competența sa, punându-se accent pe analiza celor mai grave încălcări ale legislației de protecție a concurenței;

b) analizarea cazurilor în care Consiliul Concurenței trebuie să acționeze în scopul definirii politicii de concurență și/sau să asigure aplicarea coerentă a art. 5 și 6 din lege.

Complementaritatea de roluri a autorității publice și a particularilor în vederea aplicării art. 5 și 6 din lege

5. Instanțele judecătorești sunt abilitate să apere drepturile persoanelor fizice și ale celor juridice, care decurg din prevederile art. 5 și 6 din lege.

¹⁾ Aprobat prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 81/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 13 mai 2004.

6. Instanțele judecătorești pot decide asupra validității sau nulității contractelor încheiate și numai ele pot acorda despăgubiri persoanelor fizice în cazul încălcării art. 5 și 6 din lege. Pentru a asigura eficacitatea deplină a regulilor în domeniul concurenței, orice persoană poate solicita despăgubiri pentru prejudiciile suferite, cauzate de un contract sau de un comportament susceptibil să restrângă ori să denatureze concurența. Aceste acțiuni în recuperarea daunelor în fața instanțelor judecătorești, având natura de a descuraja agenții economici de a încheia sau de a aplica acordurile ori practicile care restrâng concurența, sunt susceptibile să contribuie semnificativ la menținerea unei concurențe efective.

7. Acțiunea în fața instanțelor judecătorești are următoarele avantaje pentru reclamant:

a) instanțele judecătorești pot acorda despăgubiri pentru pierderile suferite ca o consecință a încălcării art. 5 și 6 din lege, pot dispune măsuri asigurătorii și pot acorda cheltuieli de judecată;

b) instanțele judecătorești pot decide asupra revendicărilor referitoare la plăți sau la executarea obligațiilor contractuale întemeiate pe un contract sau acord analizat conform prevederilor art. 5 din lege.

III. Înaintarea unei plângeri la Consiliul Concurenței în conformitate cu art. 40 lit. b) din lege

8. În conformitate cu art. 40 lit. b) din lege, persoanele fizice sau juridice care demonstrează un interes legitim sunt îndreptățite să înainteze o plângere pentru a solicita Consiliului Concurenței să constate o încălcare a art. 5 și 6 din lege sau pentru a solicita încetarea unei încălcări a legii, în conformitate cu art. 50 lit. a) din lege. Prezenta parte a acestor instrucțiuni explică cerințele aplicabile unor plângeri înaintate în baza art. 40 lit. b) din lege, evaluarea lor și procedura urmărită de către Consiliul Concurenței.

9. Consiliul Concurenței, spre deosebire de instanțele judecătorești, a căror sarcină este aceea de a apăra drepturile individuale ale persoanelor, este o autoritate administrativă autonomă care trebuie să acționeze în interesul public. Definierea priorităților constituie un element inerent exercitării activității Consiliului Concurenței în misiunea sa de serviciu public.

10. Consiliul Concurenței este abilitat să stabilească diferite grade de prioritate pentru plângerile pe care le are de investigat. Atunci când Consiliul Concurenței respinge o plângere pe motiv că aceasta nu prezintă suficient temei de fapt și de drept pentru a justifica declanșarea unei investigații, reclamantul este îndreptățit să primească o decizie din partea Consiliului Concurenței, fără a se aduce atingere art. 4 alin. (3) din regulament.

A. Depunerea unei plângeri conform art. 40 lit. b) din lege

a) Formularul de depunere a unei plângeri

11. În scopul intervenției Consiliului Concurenței în baza art. 50 lit. a) din lege, o plângere înaintată conform art. 40 lit. b) din lege poate avea ca obiect doar o pretinsă încălcare a art. 5 sau 6 din lege. O astfel de plângere trebuie să se conformeze cerințelor din Formularul de plângere prevăzut în anexa la regulament.

12. Formularul de plângere solicită reclamantilor să transmită informații complete în legătură cu plângerea depusă la Consiliul Concurenței. Aceștia trebuie să furnizeze și copii ale documentelor de susținere relevante care le sunt în mod rezonabil disponibile și, în măsura posibilului, să furnizeze Consiliului Concurenței indicații de unde acesta ar putea obține informațiile și documentele

relevante în cauză, care nu le sunt disponibile reclamantilor.

În unele cazuri particulare, în baza art. 3 alin. (2) din regulament, Consiliul Concurenței poate acorda o derogare de la obligația de a furniza informații în legătură cu o parte din cele solicitate în cadrul Formularului de plângere. Consiliul Concurenței are în vedere că această posibilitate este menită, în special, să faciliteze întocmirea plângerilor de către asociațiile de consumatori, atunci când acestea nu au acces la informații specifice provenind din sfera agenților economici împotriva cărora se plâng, informații altfel necesare pentru întocmirea unei plângeri conform Formularului de plângere.

13. Corespondența adresată Consiliului Concurenței, care nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 3 alin. (2) și (3) din regulament și care, deci, nu constituie o plângere în sensul art. 40 lit. b) din lege, va fi considerată de către Consiliul Concurenței ca fiind o informare generală susceptibilă de a conduce la declanșarea unei investigații din oficiu, în baza art. 40 lit. a) din lege, dacă Consiliul Concurenței o consideră utilă.

b) Interesul legitim

14. Persoanele fizice și juridice care demonstrează un interes legitim, conform art. 40 lit. b) din lege, pot depune o plângere la Consiliul Concurenței.

15. În practica Consiliului Concurenței, condiția cu privire la interesul legitim nu a ridicat decât rareori îndoieli, în măsura în care majoritatea reclamanților au fost afectați în mod direct de pretinsa încălcare a legii. Cu toate acestea, există situații în care condiția unui „interes legitim” în sensul art. 40 lit. b) din lege necesită o analiză suplimentară pentru a se stabili dacă aceasta este îndeplinită. Cea mai bună orientare în acest sens poate fi furnizată printr-un set neexhaustiv de exemple.

16. Astfel, o asociație de agenți economici poate invoca un interes legitim în introducerea unei plângeri, chiar dacă asociația nu este afectată în mod direct de comportamentul denunțat, ca un agent economic ce operează pe piața relevantă, cu condiția ca, pe de o parte, asociația să aibă dreptul de a reprezenta interesele membrilor săi și, pe de altă parte, comportamentul denunțat să fie susceptibil de a leza interesele membrilor asociației. Dimpotrivă, Consiliul Concurenței este îndreptățit să nu dea curs unei plângeri a unei asociații de agenți economici ai cărei membri nu au participat la operațiuni comerciale de tipul celor denunțate în cadrul plângerii.

17. Din aceste considerente se poate deduce că agenții economici, ei înșiși sau prin asociațiile care sunt împuternicite să le reprezinte interesele, pot valorifica un interes legitim atunci când operează pe piața relevantă sau când comportamentul denunțat este susceptibil de afectarea în mod direct a intereselor lor. Un interes legitim poate fi invocat, de exemplu, de către părțile unei înțelegeri sau practici denunțate, de către concurenții ale căror interese au fost pe nedrept afectate de comportamentul care constituie subiectul plângerii sau de către agenții economici excluși dintr-un sistem de distribuție.

18. Asociațiile de consumatori pot și ele să depună plângeri la Consiliul Concurenței. Mai mult decât atât, Consiliul Concurenței este de părere că pot fi în poziția de a avea un interes legitim și consumatorii individuali ale căror interese economice sunt afectate în mod direct prin faptul că sunt cumpărători ai bunurilor sau serviciilor care constituie obiectul unei încălcări a legii.

19. În schimb, Consiliul Concurenței nu consideră un interes legitim în sensul art. 40 lit. b) din lege interesul persoanelor sau organizațiilor care doresc să acționeze în virtutea unor considerente de interes general, fără a demonstra că ele sau membrii lor sunt în măsură a fi afectați în mod direct și nefavorabil de încălcarea legii (*pro bono publico*).

20. Autoritățile publice locale pot fi în măsură să demonstreze un interes legitim în calitatea acestora de cumpărători ori de utilizatori ai bunurilor sau serviciilor afectate de către comportamentul împotriva căruia depun plângere. Dimpotrivă, acestea nu pot fi considerate ca având un interes legitim în sensul art. 40 lit. b) din lege în măsura în care aduc în atenția Consiliului Concurenței pretense încălcări *pro bono publico*.

21. Reclamantul trebuie să demonstreze interesul lor legitim. Consiliul Concurenței este îndreptățit, fără a aduce atingere dreptului său de a declanșa o investigație din oficiu, să nu dea curs plângerii unei persoane fizice sau juridice, care nu poate demonstra un interes legitim. Consiliul Concurenței poate verifica, în orice etapă a procedurii, dacă această condiție este îndeplinită sau nu.

B. Analiza plângerilor conform art. 5 și 6 din lege

22. Examinarea unei plângeri denunțând încălcări ale art. 5 și 6 din lege implică două aspecte, unul referitor la faptele care trebuie stabilite pentru a dovedi încălcarea art. 5 și 6 din lege și unul referitor la analiza legală a comportamentului ce constituie obiectul plângerii.

23. Atunci când plângerea, chiar dacă se conformează prevederilor art. 3 alin. (2) și (3) din regulament și ale Formularului de plângere, nu argumentează suficient acuzațiile avansate, aceasta poate fi respinsă. Pentru a respinge o plângere pe motiv că obiectul ei, reprezentat de comportamentul denunțat, nu încalcă regulile de concurență sau nu intră sub incidența acestora, Consiliul Concurenței nu este obligat să ia în considerare circumstanțele care nu au fost aduse în atenția sa de către reclamant și pe care le-ar fi putut descoperi doar printr-o investigație a cazului.

24. Criteriile pentru analiza legală a unei înțelegeri sau practici conform art. 5 și 6 din lege nu pot fi prevăzute în mod exhaustiv în prezentele instrucțiuni. Cu toate acestea, potențialii reclamanti ar trebui să se refere la regulamentele și instrucțiunile adoptate de Consiliul Concurenței și la practica acestuia.

25. Înțelegerile și practicile intră sub incidența art. 5 și 6 din lege atunci când sunt capabile să afecteze concurența pe piața românească ori pe o parte substanțială a acesteia, în cazul art. 5 din lege, sau să afecteze activitatea economică ori să prejudicieze consumatorii, în cazul art. 6 din lege. Atunci când o înțelegere sau o practică nu îndeplinește această condiție, nu se poate aplica legea.

26. Înțelegerile ce cad sub incidența art. 5 din lege pot fi înțelegeri de importanță minoră, care nu presupun o restricționare apreciabilă a concurenței. În acest sens, art. 8 alin. (1) din lege prevede că dispozițiile art. 5 din lege nu se aplică în cazul agenților economici sau grupărilor de agenți economici la care cifra de afaceri pentru exercițiul financiar precedent recurgerii la comportamente susceptibile a fi calificate practici anticoncurențiale nu depășește un plafon stabilit anual de către Consiliul Concurenței și:

— cota de piață totală a agenților economici implicați în înțelegerea, decizia asociației de agenți economici sau practica concertată nu depășește 5% pe nici una dintre piețele relevante afectate, în cazul înțelegerilor, deciziilor

luate de asociațiile de agenți economici ori practicilor concertate dintre agenții economici concurenți; sau

— cota de piață a fiecărui agent economic implicat în înțelegerea, decizia asociației de agenți economici sau practica concertată nu depășește 10% pe nici una dintre piețele relevante afectate, în cazul înțelegerilor, deciziilor luate de asociațiile de agenți economici ori practicilor concertate dintre agenții economici care nu sunt concurenți. Conform prevederilor art. 8 alin. (2) din lege, limitele prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol nu sunt aplicabile practicilor anticoncurențiale interzise prin prevederile art. 5 din lege, atunci când acestea privesc prețuri, tarife, acorduri de partajare a pieței sau licitații.

27. Înțelegerile care îndeplinesc condițiile prevăzute în regulamentele de exceptare pe categorii sunt prezumate a îndeplini condițiile prevăzute la art. 5 alin. (2) din lege. Pentru ca beneficiul exceptării să fie retras de către Consiliul Concurenței, acesta, după ce a procedat la o analiză individuală, trebuie să ajungă la concluzia că acordul căruia i se aplică aceste regulamente de exceptare pe categorii are efecte incompatibile cu art. 5 alin. (2) din lege. Condițiile retragerii beneficiului exceptării sunt prevăzute în regulamentele de exceptare pe categorii.

28. Înțelegerile care restricționează concurența în sensul art. 5 alin. (1) din lege pot îndeplini condițiile prevăzute la art. 5 alin. (2) din lege. Conform art. 5 alin. (3) din lege, agenții economici sau asociațiile de agenți economici pot solicita Consiliului Concurenței dispensă, probând îndeplinirea condițiilor stabilite la alin. (2) al aceluiași articol.

C. Procedurile de analiză a plângerilor de către Consiliul Concurenței

a) Cadrul general

29. Consiliul Concurenței nu este obligat să declanșeze o investigație pe baza fiecărei plângeri transmise, pentru a stabili dacă a fost săvârșită o încălcare a legii. Cu toate acestea, Consiliul Concurenței are datoria de a analiza cu atenție elementele de fapt și de drept aduse în atenția sa de către reclamant, în scopul de a stabili dacă acele elemente indică un comportament care este în măsură să încalce art. 5 sau 6 din lege.

30. În cadrul procedurii de analiză a unei plângeri de către Consiliul Concurenței se pot distinge diferite etape.

31. În cadrul primei etape, în urma primirii plângerii, Consiliul Concurenței o examinează și poate colecta informații suplimentare, în scopul de a decide cum va acționa referitor la plângerea respectivă.

32. În etapa a doua, Consiliul Concurenței poate analiza cazul, în scopul de a iniția procedurile conform art. 50 lit. a) din lege împotriva agenților economici reclamați în plângere. Dacă Consiliul Concurenței consideră că nu sunt suficiente temeiuri pentru a acționa în baza unei plângeri, va informa reclamantul asupra motivelor sale și îi va oferi acestuia posibilitatea de a transmite informații suplimentare în cadrul unui termen limită, conform prevederilor art. 4 alin. (1) din regulament.

33. Dacă reclamantul nu își face cunoscut punctul său de vedere în cadrul termenului limită stabilit de Consiliul Concurenței, plângerea sa este considerată ca fiind retrasă, conform art. 4 alin. (3) din regulament. În toate celelalte cazuri, în cea de-a treia etapă a procedurii, Consiliul Concurenței ia cunoștință de observațiile transmise de către reclamant și fie inițiază o procedură de investigație împotriva subiectului plângerii, fie adoptă o decizie de respingere a plângerii.

34. În toate etapele procedurii, reclamantul beneficiază de o serie de drepturi, prevăzute în special la art. 4 și 5 din regulament. Cu toate acestea, procedurile în fața Consiliului Concurenței nu constituie proceduri contradictorii

între reclamant, pe de o parte, și companiile care sunt subiectul investigației, pe de altă parte. Prin urmare, drepturile procedurale ale reclamantului sunt mai puțin cuprinzătoare decât drepturile de apărare a agenților economici împotriva cărora Consiliul Concurenței conduce această investigație.

b) Termenul de informare a reclamantului asupra acțiunii avute în vedere de către Consiliul Concurenței

35. Consiliul Concurenței are obligația de a lua o decizie asupra unei plângeri într-un termen de 30 de zile de la data înregistrării acesteia, conform art. 46 din lege.

36. În consecință, în acest termen de 30 de zile Consiliul Concurenței va comunica reclamantului cursul propus al acțiunii, în sensul de declanșare a unei investigații sau de respingere a plângerii. Atunci când examinarea plângerii a trecut în faza a doua a procedurii, Consiliul Concurenței va proceda direct la informarea reclamantului asupra evaluării sale preliminare printr-o scrisoare conform art. 4 alin. (1) din regulament.

37. Pentru a se asigura cea mai rapidă analiză a plângerilor, este de dorit ca reclamantul să coopereze în mod diligent în timpul procedurilor, de exemplu prin comunicarea către Consiliul Concurenței a oricărui element nou intervenit în cauză.

c) Drepturi procedurale ale reclamantului

38. În cadrul etapei a treia a procedurii, dacă s-a declanșat procedura de investigație, președintele Consiliului Concurenței — conform art. 48 alin. (2) din lege — poate admite audierea autorului unei plângeri sau reclamații, la cererea acestuia. Reclamantului, a cărui cerere de participare a fost admisă de către președintele Consiliului Concurenței, i se va trimite, cu cel puțin două săptămâni înainte de data fixată pentru audiere, o copie de pe raportul asupra investigației, cuprinzând elementele prevăzute la art. 11 alin. (1) din regulament, numai la cerere și dacă președintele Consiliului Concurenței apreciază că este util în interesul investigației, împreună cu citația pentru audiere.

39. Conform art. 48 alin. (3) din lege, neprezentarea sau renunțarea la audiere, precum și refuzul oricărei depozitii sau declarații nu constituie impedimente pentru continuarea procedurii de investigație, conform art. 48 alin. (3) din lege.

40. Reclamantul poate transmite, la inițiativa sa ori în urma unei cereri a Consiliului Concurenței, documente care conțin secrete de afaceri sau alte informații confidențiale. Informațiile confidențiale vor fi protejate de Consiliul Concurenței. Conform art. 14 din regulament, reclamantul este obligat să identifice informațiile confidențiale, să motiveze de ce informațiile respective sunt considerate confidențiale și să transmită o versiune separată, neconfidențială atunci când își face cunoscut punctul său de vedere, ca de altfel și atunci când transmite subsecvent informații suplimentare în cursul aceleiași proceduri. Mai mult, Consiliul Concurenței poate, în toate celelalte cazuri, să solicite reclamantului care îi furnizează documentele sau declarațiile să identifice documentele ori părțile din documente sau declarații pe care acesta le consideră a fi confidențiale. Consiliul Concurenței poate, în special, stabili un termen în care reclamantul să comunice motivele pentru care consideră că o informație este confidențială și să furnizeze o versiune neconfidențială, inclusiv o descriere concisă a fiecărei piese ce conținea o informație eliminată.

41. Calificarea informațiilor ca fiind confidențiale nu împiedică Consiliul Concurenței să divulge și să folosească aceste informații atunci când este necesar să probeze o

încălcare a prevederilor art. 5 sau 6 din lege. Atunci când secretele de afaceri sau informațiile confidențiale sunt necesare pentru demonstrarea unei încălcări a legii, Consiliul Concurenței trebuie să analizeze, pentru fiecare document, dacă necesitatea de a dezvălui acea informație este mai mare decât afectarea care ar rezulta din dezvăluire.

42. În conformitate cu art. 4 alin. (1) din regulament, atunci când Consiliul Concurenței consideră, pe baza analizei preliminare, să nu dea curs plângerii din cauza motivelor insuficiente, va informa reclamantul printr-o scrisoare, în care va indica temeiul legal, motivele care stau la baza acestei concluzii și va stabili un termen în cadrul căruia acesta are posibilitatea să își prezinte informații sau observații suplimentare în fața Comisiei Consiliului Concurenței. Consiliul Concurenței va indica și consecințele unui refuz de a răspunde acestei oportunități, în conformitate cu art. 4 alin. (3) din regulament.

43. Conform art. 5 alin. (1) din regulament, reclamantul are dreptul de acces la informațiile pe care Consiliul Concurenței s-a bazat în formularea opiniei preliminare asupra cazului.

44. Termenul limită de prezentare/transmitere a observațiilor de către reclamant a observațiilor sale referitoare la scrisoare, termen prevăzut la art. 4 alin. (1) din regulament, este stabilit în funcție de circumstanțele cazului. Dacă reclamantul nu răspunde în cadrul termenului stabilit de Consiliul Concurenței, plângerea este considerată ca fiind retrasă. Reclamanții sunt îndreptățiți să își retragă plângerile în orice moment, dacă doresc acest lucru.

45. Reclamantul poate solicita o prelungire a termenului fixat pentru furnizarea comentariilor sale. În funcție de circumstanțele cazului, Consiliul Concurenței poate acorda o astfel de prorogare.

46. Dacă există informații suplimentare furnizate de reclamant și acestea sunt de natură a schimba punctul de vedere în urma analizei preliminare, Consiliul Concurenței poate declanșa procedura de investigație împotriva agenților economici în cauză. În cadrul acestei proceduri reclamantul beneficiază de drepturile procedurale prevăzute la pct. 38—45.

47. În situația în care observațiile reclamantului nu schimbă cursul acțiunii propuse a Consiliului Concurenței, acesta va respinge plângerea prin decizie.

d) Decizia Consiliului Concurenței de respingere a unei plângeri

48. Atunci când Consiliul Concurenței respinge o plângere prin decizie, trebuie să prevadă motivele care au stat la baza acestei decizii într-un mod care este adecvat actului în discuție și luând în considerare circumstanțele fiecărui caz.

49. Expunerea motivelor avute în vedere trebuie să se facă într-un mod clar și neechivoc, astfel încât să îi permită reclamantului să verifice motivele deciziei, iar instanței judecătorești competente, să își exercite controlul asupra deciziei respective. Cu toate acestea, Consiliul Concurenței nu este obligat să adopte o poziție asupra tuturor argumentelor ridicate de reclamant în susținerea plângerii sale, fiind suficient să expună considerentele de drept și de fapt care au o importanță esențială în contextul deciziei.

50. Decizia de respingere a unei plângeri poate fi atacată la Curtea de Apel București, Secția de contencios administrativ și fiscal, în termen de 30 de zile de la comunicare.

51. O decizie de respingere a unei plângeri îl împiedică pe reclamant să solicite redeschiderea procedurii, în afară

de cazul în care acesta aduce noi elemente de probă semnificative. În consecință, corespondența ulterioară cu reclamantul pe aceeași presupusă încălcare a legii nu poate fi privită ca o nouă plângere, cu excepția cazului în care probe noi semnificative sunt aduse în atenția Consiliului Concurenței. Cu toate acestea, dreptul Consiliului Concurenței de a redeschide un caz rămâne rezervat.

e) **Situații specifice**

52. Conform art. 52 din lege, înainte de emiterea unei decizii conform art. 50 din lege, Consiliul Concurenței poate impune — printr-o decizie privind măsuri interimare — agenților economici implicați luarea oricărei măsuri pe care o consideră necesară în scopul restabilirii mediului concurențial și repunerii părților în situația anterioară. Măsurile de suspendare sau de interdicție a practicilor anticoncurențiale constatate, precum și dispozițiile obligatorii date agenților economici de a reveni la situația anterioară vor fi dispuse de Consiliul Concurenței în aplicarea prevederilor art. 50 din lege, numai la constatarea unor fapte manifest ilicite, constitutive de practici anticoncurențiale prohibite expres de lege și care trebuie eliminate fără întârziere, pentru a preveni sau a opri producerea unui prejudiciu grav și cert. Aceste măsuri trebuie să fie strict

limitate, atât în durata, cât și în obiectul lor, la ceea ce este necesar pentru a corectarea afectarea liberei concurențe.

Deciziile privind măsurile interimare adoptate de Consiliul Concurenței vor fi comunicate de îndată părților; ele pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București în termen de 30 de zile de la comunicare. Instanța poate ordona, la cerere, suspendarea executării deciziei atacate.

53. Unele persoane fizice pot dori să semnaleze Consiliului Concurenței eventualele încălcări ale art. 5 sau 6 din lege fără a li se dezvălui identitatea către agenții economici vizați de acuzațiile în cauză. Aceste persoane pot contacta Consiliul Concurenței, care este obligat să respecte solicitarea acestora de a rămâne anonimi, mai puțin în cazul în care această cerere de a rămâne anonim este nejustificată.

IV. Dispoziții finale

54. Prezentele instrucțiuni transpun dispozițiile Notei privind soluționarea plângerilor de către Comisia Europeană, în conformitate cu prevederile art. 81 și 82 din Tratatul CE, publicată în Jurnalul Oficial C 101 din 27 aprilie 2004.

55. Prezentele instrucțiuni vor fi puse în aplicare prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței și vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 017252